

Τοῦτα τὰ ροῦχα θέλοντε τραγοῦδια νὰ 'πωθοῦνε,
χαρὲς καὶ γλέδια καὶ βιολιά καὶ σπύθια ν' ἀπλω-
θοῦνε

Α. Κρήτ.

Ἦφυνεν ἡ Ἀποκριὰ μὲ γλέδια, μὲ παιγνίδια
κ' ἤθηκεν ἡ Σαρακοστή μ' ἐλιές καὶ μὲ κρομμύδια
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ε ν τ ζ ές 2.
2) Παιδιά κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἐκ τῶν παικτῶν στέκεται
ὄρθιος κρατῶν μεταξὺ τῶν ποδῶν τοῦ πῖλον. Οἱ λοιποὶ
παίχται — τέσσαρες ἢ περισσότεροι — κρατοῦν ράβδους
κεκαμμένας κατὰ τὸ ἄκρον καὶ προσπαθοῦν διὰ τούτων νὰ
ἀποσπάσουν τὸν πῖλον χωρὶς ὁ κάτοχός του νὰ δυνηθῇ νὰ
κτυπήσῃ διὰ τοῦ ποδὸς τὴν ράβδον τινὸς τῶν συμπαικτῶν
του. Χάνει ὁ παίκτης τοῦ ὁποίου θὰ κτυπηθῇ ἡ ράβδος
Κεφαλλ.

γλεντιρίζω ἐνιχ. ἐγλεντιρίζω Λεξ. Μπρ.γκ. ἐγλεντι-
ριζῶ Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἐγλεδιριζῶν Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Ἐκ τοῦ Τουρκ. *e ğ l e n d i r m e k*.

Τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι, διασκεδάζω ἐνθ' ἄν. Συνών.
γ λ ε ν τ ο β ο λ ῶ, γ λ ε ν τ ο κ ο π ῶ, γ λ ε ν τ ῶ, ξ ε -
σ κ á ζ ω, ξ ε φ α ν τ ῶ ν ω, χ α ρ ο κ ο π ῶ.

γλεντιστής ὁ, Εὐβ. (Βρύσ.) Ἴων. (Ἐφεσ.) γλεδιστής
Ἀντίπαζ. Ἀντίπαρ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Ἐννέα Χωρ. Ρέθυμν.
κ.ά.) Μῆλ. Παξ. Πάρ. (Νάουσ. κ.ά.) γλεντ'στής Στερελλ.
(Παρνασσ.) γλενδιστής Κάρπ. (Μεσοχώρ. κ.ά.) Κάσ. Λέρ.
Σύμ. ἐγλεδιστής Κρήτ. (Ἁγίος Γεώργ. κ.ά.) Θηλ. γλεντ'-
στοῦ Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ τύπ. γ λ ε ν τ ῖ ζ ω τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ῶ.

1) Ὁ γ λ ε ν τ ζ ές, ὁ φίλος τῶν διασκεδάσεων ἐνθ' ἄν.:
Εἶναι πρῶτος γλεντιστής Εὐβ. (Βρύσ.) Τοὺς γλενδιστάς
ἔχομε ὅλους 'ς τὸ χωριό μας Κάρπ. (Μεσοχώρ.) Ἔτσα ἐγλε-
διστὴ 'ς τὰ νεῖατα δὸν δὲ δὸν εἶχεν ἡ Πέρα Ρίζα (χωρία
πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου) Κρήτ. (Ἁγίος Γεώργ.)
Ἦτανε ἄθροπος γλεδιστής Ἀντίπαρ. || Ἄσμ.

Ὅποιος 'ἐν εἶναι γλενδιστής, πρέπει τον νὰ 'ποθάνῃ,
γιατὶ 'ς τὸν κόσμον ὅπου ζῇ μόνο τὸ νόδοσι πιάνει
Κάσ.

Ὅδο σ' ἐγέννα ἡ μάννα σου, ἐκκοῦθησε 'ς τὴ βρούση
κ' ἤκαμε γιόν ἐγλεδιστὴ κι ὁμορφο κνταρίτσι
Κρήτ.

Ἦ τσ' εἵκοσί 'ναι γλεδιστής | καὶ καλὸς ξεφαντωτής
αὐτόθ.

Ἦ τις τριάντα γλενδιστής | καὶ καλὸς τραουδιστής
Κάρπ. Συνών. γ λ ε ν τ ζ ές, χ α ρ ο κ ὀ π ο ς. β) Ὁ διαχυ-
τικός, εὐθυμος Σύμ. 2) Ἀλιεύς ὁ ὁποῖος μετέχει εἰς τὴν
διὰ πολλῶν πλοιαρίων ἀλιείαν Λέρ.: Τὸ ψάρεμα τῶν γλεν-
διστᾶδων. 3) Τὸ πέος Κεφαλλ.

γλεντιστὸς ἐπίθ. Ἦπ. (Θεσπρωτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ῖ ζ ω, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ ε ν τ ῶ.
Ὁ εὐθυμος, ὁ χαρούμενος.

γλεντίτσος ὁ, Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος βαθυρρίζου πόας μὲ φύλλα βαθυπράσινα κατα-
νεύοντα.

γλεντοκόπημα τό, Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ.
Παιδεμέν. κ.ά.) — Κ. Παλαμ., Γραμμ. 1, 120 L. Roussel,
Grammaire, 308. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλιντουκόπ'μα
Θεσσ. (Σκήτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ο κ ο π ῶ.

Διασκεδάσεις, εὐωχία ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ τὰ πολλὰ γλεντοκο-
πήματα ἔχασε τὴν ἐγεία του Λεξ. Δημητρ. Κάναμι 'να τρι-
κούβριτον γλιντουκόπ'μα Σκήτ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ε ν -
τ ζ ές 2.

γλεντοκόπι τό, πολλαχ. γλεδοκόπι Μῆλ. κ.ά. γλεντο-
κόπ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) γλιντουκόπ' Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε ν τ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -κ ὀ π ι,
διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 246.

Διασκεδάσεις, εὐωχία ἐνθ' ἄν.: Ἐπαιρ' ἔνα συνκῶτι κ'
ἔκαν' ἔνα γλεντοκόπι / Πελοπν. (Σιδηρόκ.) Ἀφ' 'τον αὐτόν,
δὲν κάβ' γιὰ τὴν παρέα μας κι γιὰ τὰ γλιντουκόπια μας Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) Ἦ τὸν ἀδέγαμο τσῆ θυγατέρας μου, π' ἐκά-
μαμε βάλο μὲ βγιολιτζήδες, τὸ γλεδοκόπι ἐβάσταξ' ὥς τσ'
αὐγὲς Μῆλ. || Ἄσμ.

Κι ἄκ'σα κατ' ἀλαλαγμοὺς ποὺ φτάναν 'ς τὰ οὐράνια
κ' εἶπα μὴν εἶν' τάχα χαρὲς, μὴν εἶναι γλιντουκόπια
Μακεδ. (Καταφύγ.) || Ποιήμ.

Τοῦ Χριστοῦ, τ' αἰ-Βασίλῃ, τῶν Φώτων
τοῦ νοικοκύρη γιοιάσιμο, γλεντοκόπι τοῦ ἐργάτη
Κ. Παλαμ., Δειλοὶ καὶ σκληρ. στίχ.², 301.

Κι ἀπὸ τὸ συχνὸ τὸ γλεντοκόπι
μεῖναν ἀπειράχτοι ἀπὸ θάνατο
'ς τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω οἱ ἀνθρώποι
Σ. Σκίπ., Ἀπέθαντ., 100. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ε ν τ ζ ές 2.

γλεντοκόπος ὁ, Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 113 L.
Roussel, Grammaire, 333 γλεδοκόπος Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.)
Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε ν τ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-κ ὀ π ο ς, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910),
246.

Γ λ ε ν τ ζ ές 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἶναι φαγᾶς καὶ
γλεδοκόπος Μαχαιρᾶδ. || Ποιήμ.

Μεθύσι ἀντάξιο σέρνει τα ὅλα
'ς τὰ θέατρα καὶ 'ς τὰ καπηλεῖα
τὴν παλλακίδα πολιτεία,
τὸ γλεντοκόπο βασιλιά

Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἄν.

γλεντοκοπῶ σύνθηθ. γλεντοκοπάω σύνθηθ. γλεντοκοπάου
Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδε-
μέν. κ.ά.) γλεδοκοπῶ Μῆλ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) γλεδοκο-
πάω Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν.) γλενδοκοπῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.)
Κάσ. γλιντουκοπῶ πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γλιντουκοπᾶου
Ἦπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) γλιδουκοπᾶου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε ν τ ο κ ὀ π ο ς. Πβ. Γ. Χατζιδ., Ἀ-
θηνᾶ 22 (1910), 246.

Α) Ἀμτβ., διασκεδάζω, εὐωχοῦμαι, τέρπομαι διὰ συνε-
χῶν διασκεδάσεων σύνθηθ.: Γλεντοκοπᾶνε νύχτα-μέρα σύνθηθ.
Χαροκόπος εἶν' ἕνας ποὺ γλεντοκοπάει Πελοπν. (Κυνουρ.)
Ὁ Νικολῆς εἶναι παρὰνσταγμένος, γιὰτ' οὐλὴ τὴν ψεσινὴ
νύχτα ἐγλεδοκόπα Μῆλ. Ἔγινε 'ς τὴ γιορτὴ δὸν μινὰ ξεφά-
δωση π' οὐλοὶ ἐγλεδοκοπήσαν ὥς τ'ς αὐγὲς αὐτόθ. Τί
ἀνάγκ' ἔχ'; Κάθιτι κι γλιντουκοπάει Ἦπ. (Κουκούλ.)
Γλεντοκοπάανε οὐλὴ τὴν ἡμέρα Πελοπν. (Βερεστ.) Ἀ δὲ
στελειώση χορὸ καὶ δὲ γλεδοκοπήση, εἶδα διάλογο χαρὲς
λέει πῶς τσί κάνει; Δ. Κρήτ. Κάθε αἰ-Λιά μέρα, ποὺ οἱ

ἄλλοι γλεντοκοπᾶνε, αὐτὸς ἀπομένει 'ς τὸ βουνὸ Ν. 'Εστ. 24(1938), 1382. || Ἄσμ.

"Α μ' ἀρνηθῆς, ἀγάπη μου, μιὰν ὄρθιθα θὰ σφάξω,
νὰ κάτσω νὰ γλεδοκοπῶ, ὥσπου νὰ σὲ ξεχάσω
Κρήτ.

Β) Μετβ. 1) Ἀπολαύω τι Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.): Τὴν ἐπῆρε 'κεῖνη 'κεῖ τὴν παλιογυναῖκα καὶ τήνε γλεντοκόπησε Γαργαλ. 2) Ἐπὶ χρημάτων, ἀσωτεύω, σπαταλῶ εἰς διασκεδάσεις Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. κ.ά.): "Οσα κι ἂν πῆρε 'πὸ τὴ σταφίδα, τὰ γλεντοκόπησε Γαργαλ. Διᾶκε τὴ Γαστούνη γιὰ σκάψιμο κι ὅσα λεφτὰ πῆρε τὰ γλεντοκόπησε (διᾶκε = ἐπῆγε) Δίβρ. Πούλησε δὺμο γουρνόπ'λα καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ πῆρε τὰ γλεντοκόπησε 'ς τὴν ταβέρνα Βερεστ.

γλεντούνι τό, ἑνιαχ. γλεδούνι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ῶ, ὅπου καὶ γ λ ε δ ῶ.

Μικρὸς γ λ ε ν τ ῆ ς, τὸ ὅπ. βλ.: "Εναι γλεδούνι, πίνει
κρασί, χορεύει, νὰ δὲ προσέξῃς, πέτεται σὰν τὸν αἰτό.

γλεντώ, ἐγλεντῶ ἑνιαχ. ἐγλεντῶ Κύπρ. ἐγλεντοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰγλεντῶ Θράκ. (Καραντζάκ.) ἰγλιντῶ Μακεδ. (Ἄνω Κώμ.) ἐγλεντίζω Θράκ. (Μέτρ. Τσανδ.) Κάρπ. Κάσ. Πελοπν.(Οἶν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Σκόπ. — Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 103 — Λεξ. Γαζ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. ἐγλεδίζου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Καλλιπ. Μάδυτ.) γλεντῶ κοιν. καὶ Καππ. (Φλογ.) καὶ Λυκαον. (Σίλ.) γλεδῶ Ἡπ. (Δίβρ. Μαργαρ.) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) γλεδ-δῶ Βιθυν. (Πιστικοχ.) γλεντάω σύνθηθ. γλεντάου Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Βρύσ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάβρυτ. Λεντεκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλιντάου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ὑπάτ.) γλιντῶ Θεσσ. (Μαυρέλ. Τρίκερ. Φωτειν.) Μακεδ. (Ἄνω Κώμ. Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάναλ. Κοζ. Τρικοκκ. Τριφύλλ.) γλιδῶ Μ. Ἀσία (Κυδων.) γλεντίζω Ἀθῆν. Αἴγιν. Ἡπ. (Δρόπολ. κ.ά.) Θράκ. (Περίστασ. Πλάγ. κ.ά.) Ἰων. (Ἐφεσ.) — Λεξ. Μπριγκ. γλιντίζω Θράκ. (Σουφλ.) γλεδίζω Κρήτ. (Μονοφάτσ. Σέλιν. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλενδίζ-ζω Κάρπ. Κάσ. Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Μεγίστ. Νί-συρ. γλεντίζω ἴμα Τσακων. (Χαβουτσ.) γλεντίτζω Σίφν. γλεντίντζω Ἀστυπ. Πάτμ. γλετίτζω Σύμ. γλιντίζου Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θράκ. (Αἰν. Καλλιπολ. Μάδυτ.) γλεγκίζουρ ἐν Τσακων. (Μέλαν.) γλεντίζουρ ἔμ Τσακων. (Καστάν.) λιντάου Μακεδ. (Πάγγ.) Παρατ. ἡγλεντούγα Κίμωλ. ἐγλέν-τανα Καππ. (Φλογ.) γ' πληθ. γλέδενε Ἡπ. (Δίβρ.) γ' πληθ. Ἄορ. γλεντήκανε Εὐβ. (Κουρ.) Μετοχ. ἐνεστ. γλεντίζοντας Ἡπ. (Δρόπολ.) Παρακ. γλεντημένος Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Λεντεκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλεντ'σμένος Στερελλ. (Παρνασσ.) γλιντ'σμένους Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάναλ. Τρικοκκ. Τριφύλλ.) Ἐκ τοῦ Τουρκ. *e ğ l e n t e k*.

Α) Ἀμτβ., τέρπομαι, εὐφραίνομαι, διασκεδάζω κοιν. καὶ Καππ. (Φλογ.) Λυκαον. (Σίλ.) Τσακων. (Βάτικ. Καστάν. Μέλαν. Χαβουτσ.): Γλεντάει 'ς τίς ταβέρνες κάθε βράδυ. Γλεντήσαμε χτὲς βράδυ. Γλεντήσαμε μὲ τὴν ψυχὴ μας κοιν. Πῆγα 'ς τοῦ πανηγύρ' κι γλέντ'σα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἡγλεν-δήσανε μιὰ βδομάδα Πάτμ. Ἀμα γουματίσ'τι, 'λάτι 'ς τοῦ σπίτι μ' νὰ γλιντήσουμι Στερελλ. (Ἀχυρ.) Θὰ πάρουμι κι τὰ βγιουλιά νὰ γλιντήσ'μι Ἡπ. (Πράμαντ.) Ἀνάβ'ν φουτιά κι πειράζονται κι γλιντᾶν ὅλ' μαζί Ἡπ. (Ἀρτοπ.)

Ψὶ βράδ' γλιδήσαμε γιὰ καλὰ Σάμ. Γλέδενε μὲ τὴ φλονέρα (γλέδενε = γλεντοῦσε) Ἡπ. (Δίβρ.) Καθήκανε ὕστερις οὐλοῖ τουνε, φάγανε τὸ ἀρνὶ τσαὶ γλεντήκανε Εὐβ. (Κουρ.) Ποῦ γλενταγέτι χτὲς τοῦ βράδ' κ' εἶστι ὅλ' μυθυσμέν' τύφλα; Μακεδ. (Δεσκάτ.) Θὰ γλιντήσου σήμωρα Στερελλ. (Ὑπάτ.) Φάγαμαν, ἐπιαμαν γλεδήσαμεν Ἡπ. (Μαργαρ.) Ἡγκι γλεγκίζονται ὅα νιούτα (γλεντοῦσαν ὅλη νύχτα) Μέλαν. Πάαιναμ' ἀπάνω-κάτ' μὲ τὰ ὄργανα τσαὶ γλέντιζαμ Βάτικ. Εἶνι ὅλου τοῦ γυφτουμάτ' 'ς τοῦ μαγαζὶ κι γλιντοῦν Ἡπ. (Κουκούλ.) Τ'ν Τρίτ' μέρα τοῦ Ἑ' τοῦ πάηναν σ' ἓνα μπα-καλειὸ κ' ὕστια γλιντοῦσαν (τοῦ Ἑ' στοῦ = τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, μπακαλειὸ = παντοπωλεῖον) Θράκ. (Καρωτ.) || Παροιμ. Ἀλλοῦ βαροῦν τὰ τούμπανα κι ἄλλοῦ γλεντᾶνε (ὅτι πολλὰ ἐργασίαι γίνονται κρυφίως καὶ εἰς ἄλλο μέρος ἀπὸ τὸ νομιζόμενον) Πελοπν. (Παιδεμέν.)

"Ἄλλοι πίνουν καὶ γλεντοῦν | κι ἄλλοι βλέπουν καὶ με-
θοῦν

(ἐπὶ τῶν διὰ τῆς σπατάλης τῶν προκαλούντων λύπην εἰς τοὺς βλέποντας νὰ διασπαθίζεται ἡ περιουσία τῶν οἰκείων τῶν) Πελοπν. (Ἀργ.) || Γνωμ.

Τῶ ναυτῶνε οἱ γυναῖκες | τὸν Μαϊάπριλον γλεντοῦνε (ὅτι αἱ σύζυγοι τῶν ναυτικῶν ἀπολαύουν τὸν συζυγικὸν βίον μόνον κατὰ τοὺς δύο τούτους μῆνας, ὅτε, λόγῳ τῶν κα-κῶν καιρικῶν συνθηκῶν, ἡ ναυσίπλοια σταματᾷ) Ι. Βενι-ζέλ., Παροιμ², 328, 635.

Ἀφοῦ ὑπάρχει θάνατος καὶ τὸ κορμὶ θὰ λειώσῃ,
κι ὅποιος 'ς τὸ γόσμο δὲ γλεδᾷ, θε νὰ τὸ μετανοιώσῃ
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Γλέδα, καημένε ἄνθρωπε, ὅσο μπορείς καὶ ζήσε,
γιατί, ἂν εἶσαι σημερ'νός, αὐριανός δὲν εἶσαι
Κρήτ.

Τὸ φάε, πῆ καὶ γλέδισε εἰν' ἡ ζωὴ τ' ἀνθρώπου
Κρήτ. (Σέλιν.)

Ζευγαρίζεις, στραταρίζεις, | σκαπετολογᾷς, γλεντίζεις (ἢ ἄροσις τῶν ἀγρῶν διὰ τῶν βοῶν κουράζει ὀλιγώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἀγροτικὴν ἐργασίαν τὸν ζευγολάτην) Κρήτ. (Νεάπ.) Ἄσμ.

"Οσο μοῦ κάνεις τὸ βαρὺ, χαίρομαι καὶ γλεδίζω
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

"Οσο μοῦ κάνεις πείσματα, χαίρομαι καὶ γλεδίζω,
κατέχω το πὼς μ' ἀγαπᾷς καὶ δὲ γαζοκαρδίζω
Κρήτ. (Νεάπ.)

Τὰ παλληκάρια τὰ καλὰ γλεντᾶν καὶ τραγουδᾶνε
Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Τὸ σπῖτι μοῦ γλενδίζομε ἔδει πόξω κουμουλ-λδες,
ἐπῆραμέν το ντὸ γαμβρὸ νγαὶ κάτσα γκάτω οὐλ-λδες
Κῶς (Πυλ.)

Πᾶρε, Μαριώ, τὴ ρόκα σου τσαὶ 'γὼ τὸν ταμπουρᾶ
μον,
νὰ πᾶμε νὰ γλεντήσωμε κάτου 'ς τὴν πεθερά μου
Εὐβ. (Βρύσ.)

Χορεύουν τὰ παλλήκαρα, γλιντάζουν τὰ καημένα
Μακεδ. (Δεσκάτ.)

Μαρὴ χήρα ἀτσίπ-ῶτη, μαρὴ, ὅπου πασῶλίζ-ζεις
νὰ χῆς καῦκο 'ς τὸ σπῖτι σου τὴ νύχτα νὰ γλεντίζ-ζης (καῦκο = ἐραστὴν) Κῶς (Πυλ.)

Β) Μετβ. 1) Ἀπολαύω τι κοιν.: Τὰ γλέντησε τὰ νιᾶτα του (διῆλθε τὴν νεανικὴν τοῦ ἡλικίαν διασκεδάζων) κοιν. Γλεν-τάω τὸ κρασί μου - τὸν καφέ μου κοιν. Γλεντάω τὴ μοναξιά μου Λεξ. Δημητρ. Τὴ γλέντησε αὐτὴ τὴ γυναῖκα (τὴν ἀπέ-λαυσε) σύνθηθ. Ἡγλέντισέ δην κ' ὕστερις ξαπόλυνέν δην κ'

